

EN BEGONTE, NACE

E apareces, así, desdebuxada,
trazando ausencias no meu peito,
mentres eu
que por sentir non sinto nada,
buscas morrer entre o fol dun intento...
... esquecido e case sen vida, o gaiteiro.

Como notas que se suceden,
como airiños frotantes no misterio das cores,
enreda o raizame do poeta,
enreda auspiciando compañia, auspiciando
amores
nun voar de bolboreta;
Paxoliña de inverno
difusa, doce.

Sexa o tempo, decorador de soños,
sexa o frío latente, morno espertar,
que o folclore rexurda,
que o Nadal, Nadal.
Ensálcese a vella patria,
camiño de Begonte,
de inocente melancolía,
que no crepúsculo da túa noite
nace un neno
nace o adaíl do veceiro,
nace a paz e nace a vida.

E é nesa parte imperecedeira e tenra
dos versos dos antergos,
onde nas fiestras medran luces
e nas árbores, invernos.

Ao lonxe volve o son cascabeleiro,
ao lonxe,
convertido na tradición roída
que un crego soñou un día
nunha estrela e lúas escintiladas
inventei un cantar de Reis. Son gaitas.

No primeiro plano o misterio;
e un pouco máis alá, (entre o fol dun intento)
cantando as panxoliñas a carón dos nenos...
está O Gaiteiro.

II

Esperanza de Nadal,
utopía
que medra nalgures...

Miro pola fiestra
e non vexo nada,
será que escoito a terra apagada,
e un corazón latexante de vida
respira,
sinte,
regresa,
bule.

É o home que volve,
beliscando os meus adentros,
sentíndo todo,
soñando esperto,
suspiro esquecido, ilusionado, e efémero
que xorde
aquí... onde?
Volve á aldea que o viu nacer.

Sinxela panxoliña escumeante
de ser,
que vira entre verbas,
balbordo, silencio,
durme.
Mentres, o anhelo pelexante de ver
que o envolve,
as estrelas caen entre pálpebras
nun soño.
Un neno que chora nese inevitable querer,
morno,
tinxido de luces, de tebras,
de bágoas de cores;
e nace, arroupado coa lúa,
con todo Begonte, coa escuridade máis núa,
sentindo asubíos que cantan galegos,
que espertan a chama da imberbe alma súa.

Miro pola fiestra
e non vexo nada,
será que escoito a terra apagada,
desexos inquedos de dozura amarga,
amarga.

Neste durmir berran ledicia,
e sigo a soñar...
utopía,
utopía.

III

Entre escurecidos resplandores,
entre embelecidas lembranzas,
entre alleos visitantes
coas máis sinxelas grazas...

Inventadas figuras tararean
cancións de berce,
que asubían paseniño
alí, onde as estrelas obedecen.

Imos a begonte
coa perenne faciana,
sen saber máis nada,
que tanto pecha é a noite
coma poderosa é a esperanza.

Alí, en Begonte,
nace.
É pequecho e dorme.